

ԱՐԱՐԱԾԷՆ ԱՌ ԱՐԱՐԻՉ

Գիտե՛մ, ո՛վ Տէր, քէ տեղե՛րքն ըստեղծեցիր
 Իր անցաւոր ու բազմազան վայելքներով,
 Դաւանակեցիր ըՍկիզբն ու վերջ, արժէ՛ք տրիք
 Մէկուն՝ միւսով:

Կու գայ գարո՛ւնն ու կ'անցնի միշտ, միայն յուշեր
 Կը բողբու իր նամբուն վրայ աներկեան.
 Սէ՛րն ալ կու գայ եւ օր մ'անուոնչ, յոգնած ու ծեր,
 Կ'իջնէ դամբան.

Կ'ելլէ արե՛ւն ու կ'ընթանայ իր վախճանին,
 Կ'իյնայ ծաղի՛կն աւանահար եւ անկենդան,
 Կը վազէ ծով՝ լեռան ծոցէն ջրովէ՛ծն ու ժգին,
 Ես՝ գերեզման:

Ըրէ՛, ո՛վ Տէր, ըրէ՛ այնպէս՝ որ ամէ՛ն ինչ
 Ծընի, ապրի, լայ, ծիծաղի եւ հուսկ լրո՛ւէ.
 Տարրերուն դէմ կըռիւէս ետէ՛ քող հասնի նինջ
 Ու զիս պատէ:

Ալիքներո՛ւն՝ տո՛ւր մըռընչել ժայռերուն դէմ,
 Կարկուտներուն՝ ծեծել լեռնե՛ր ու քաղաքներ.
 Քամիներուն՝ ցընցել ծառե՛ր գեղեցնադէմ,
 Կայծակներուն՝ պատռել ամպեր:

Փոքորիկէն յետոյ, սակայն, ծովուն վրայ
 Տո՛ւր լուսնակին համաարփոել արծա՛ր շողեր
 Նաւազներուն՝ առագաստներ պարզել, ապա
 Ինձ՝ երազել:

Ծաղիկներուն՝ ողջագուրել ցո՛ղն առաջին,
 Մըշակներուն՝ ըմպել արփին մեծախաթել,
 Սոխակներուն՝ երգել յուշիկ ու քաղցրագին,
 Եւ ինձ՝ սիրել:

Աղբիւրներուն՝ հոսի՛լ կանաչ մարգերն ի վար,
 Կոչնակներուն՝ հընչել ծափեր կամ հըծիւններ,
 Խորաններուն՝ պատարագել վառփիղ համար,
 Ինձ՝ աղօթել:

Պանդուխտներուն՝ զբնել շուտով դարձի նամբայ,
 Հիւանդներուն՝ դառնալ կեանքին հետք ու զուլալ.
 Սիրողներուն՝ շինել տառակ բո՛յնն ապագայ,
 Եւ ինձ՝ յուսալ:

Ծաղիկներուն, զեփիւռներուն եւ արեւուն
 Տուր բողբոջել, շընչել մեղմիւ ու ջերմանալ.
 Դրախտէ՛դ ներս, դրախտէ՛դ դուրս՝ տո՛ւր իմ հոգւոյն
 Մի՛շտ հաւատալ: